

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

*De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt. * * Dezen heeft God door zijnen rechterhand verhoogd tot eenen Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekeering en vergeving van zonden. En wij zijn zijne getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, welken God gegeven heeft denjenigen, die hem gehoorzaam zijn.*

Hand. 5 : 30—32.

No. 12.

15 Juni 1904

9de Jaargang.

ONZE STANDAARD-KERKWERKEN.

Door JOSEPH F. SMITH JR., in de *Impr. Era*.

Een van de Artikelen des Geloofs der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen luidt: „Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en voornamen dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God”. De woorden Gods, gegeven beide in aloude en moderne dagen zijn aan de Heiligen geschonken voor hun nut en tot leering, met het doel, hun een volkomen begrip te geven van zijne geboden en van zijnen wil aangaande de inwoners der aarde. Wij zijn grootelijks gezegend omdat ons geopenbaard is het verslag van Gods handelingen met aloude inwoners van Amerika, het Boek van Mormon, en omdat wij zijnen wil aangaande ons hebben, in de Bedeeling van de Volheid der Tijden, bekend gemaakt in de Leer en Verbonden. De Paarl van Groote Waarde openbaart ons ook vele gewichtige waarheden aangaande de oudheid van het Evangelie, welke in het verleden verborgen gehouden werden voor de wereld, wegens het ongelooft en de goddeloosheid, en de belofte is gemaakt, dat er andere verslagen en andere waarheden zullen bekend gemaakt worden in den geschikten tijd des Heeren, wanneer wij bereid zijn ze te ontvangen.

Ik verwonder mij er somtijds over hoe het komt dat sommigen van de Heiligen der Laatste Dagen blijkbaar het gewicht van deze verslagen vergeten, en hoe het mogelijk is dat wij kunnen verzuimen ze te bestudeeren, zoodat wij niet door en door bekend worden met den wil van God zooals die aan ons is geopenbaard, wanneer wij weten dat „de glorie van God is intelligentie”, en dat „geen mensch zalig kan worden in onwetendheid”. Wij hebben het gebod ontvangen elkander

woorden van wijsheid te leeren uit de beste boeken, door studie en geloof, en eveneens elkander de leer des Koninkrijks te leeren. Voor mij zou het onmogelijk zijn betere boeken te vinden dan de standaardwerken van de Kerk, en wij kunnen de leer des Koninkrijks niet beter leeren dan door onszelven toe te leggen op de studie der Schriften, in het bijzonder op de openbaringen die ons rechtstreeks gegeven zijn in deze dagen.

De Heere zeide tot den Profeet Nephi: „Ik gebied allen menschen, zoowel in het oosten als in het westen, zoowel in het noorden als in het zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, welke ik tot hen spreek; want *uit de boeken welke geschreven zullen worden, zal ik de wereld oordeelen*, een iegelijk mensch naar zijne werken, naar datgene wat geschreven is” (II Nephi 29 : 11). Als de wereld geoordeeld zal worden volgens het woord des Heeren, hetwelk geschreven is, hoeveel grooter zal de veroordeeling zijn van de Heiligen der Laatste Dagen wanneer zij geoordeeld zullen worden, als ze niet verstaan de dingen welke hun geopenbaard zijn geworden! Wij zouden de dingen die ons geopenbaard zijn niet met lichtvaardigheid behandelen, want als wij het doen zullen wij onder veroordeeling komen.

Geen woonhuis van de Heiligen der Laatste dagen moest zonder deze boeken zijn en geen lid der Kerk moest nalaten ze te bestudeeren en hunne leeringen te overdenken. Dat er vele huisgezinnen zijn, het lidmaatschap in de Kerk dragende, die geen volledig stel Kerkwerken hebben, kan niet ontkend worden, en misschien zijn er andere die, ofschoon zij de boeken hebben, ze niet lezen. Ik houd vol dat daar waar zulk een familie gevonden kan worden, zij, zonder uitzondering, nietvoortgaand zijn en de beginselen des Evangelies niet verstaan. Het Evangelie van Jezus Christus is progressief. De Profeet Joseph Smith zeide, onder den geest van inspiratie: „Welk beginsel van intelligentie wij ook verkrijgen in dit leven, het zal met ons herrijzen in de opstanding; en als een persoon meer kennis en intelligentie wint in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid dan een ander, zal hij zooveel op hem voor hebben in de komende wereld” (Leer en Verbonden 130 : 18, 19).

Als wij om ons heen kijken, zullen wij zien dat de man die zich wijdt aan de studie van de beginselen des Evangelies, de werkzame man is in zijn wijk of ring, en dat hij een beter begrip van het Evangelie heeft, en het beter kan verdedigen, leeren, en naleven, dan de man die niet-werkzaam is en zeer weinig tijd aan deze dingen wijdt. Dit is allernatuurlijkst.

Toen Alma en Amulek bezig waren aan de inwoners van de stad Ammonihah te prediken, werden zij weerstaan door een geleerd wetgeleerde, Zeezrom, die hen in hunne woorden trachtte te vangen, opdat zij mochten geoordeeld worden volgens zijne uitlegging der wet. Zijne oogmerken niet bereikende, begon hij de leeringen van deze dienst-

knechten des Heeren te overwegen. Hoe meer hij ze overpeinsde, des te meer werd hij overtuigd dat zij de waarheid spraken. Dit deed hem vreezen en beven wegens zijn eigen zonde, en hij begon Alma n: arstiglijk te ondervragen aangaande het koninkrijk Gods, en hoe het kwam dat Alma deze dingen verstond. Alma antwoordde:

Aan velen is het gegeven om de verborgenheden Gods te weten; niettemin staan zij onder een streng gebod, dat zij niets zullen mededeelen dan alleen dat gedeelte van zijn woord hetwelk hij aan de menschen vergunt volgens het gehoor en den ijver waarmede zij zich aan hem toewijden; en daarom, hij, die zijn hart verharden wil, ontvangt het mindere gedeelte van het woord; en hij die zijn hart niet verharden wil, aan hem wordt het grootere gedeelte des woords gegeven, totdat het aan hem gegeven is de verborgenheden Gods te weten totdat zij dezelve volkomen weten; en zij, die hun hart willen verharden, aan hen wordt het mindere gedeelte des woords gegeven totdat zij niets weten aangaande zijne verborgenheden; en dan worden zij gevangen genomen door den duivel en door zijnen wil nederwaarts geleid tot vernietiging. *Nu dit is hetgeen wat bedoeld wordt met de ketenen der hel* (Alma 12 : 9—11).

Dit harmonieert nauwkeurig met de woorden des Heeren aan Nephi, als opgeteekend in II Nephi 28 : 30:

Want ziet, dus zegt de Heere God: Ik wil aan de menschen kinderen geven lijn op lijn, bevel op bevel, hier een weinig en daar een weinig; en g' zegend zijn degenen, die naar mijne bevelen luisteren en g'hoor geven aan mijnen raad, want zij zullen wijsheid leeren; want aan hem die ontvangt zal ik meer geven; en van degenen, die zeggen: Wij hebben genoeg, van hen zal genomen worden datgene wat zij hebben.

Wij zien hieruit, dat wij niet kunnen stilstaan — wij moeten of stroomopwaarts zwemmen of in de andere richting gevoerd worden tot verwoesting. De groote moeilijkheid met velen onzer is dat wij zorgeloos zijn en onverschillig met betrekking tot de studie der schriften. Onze gemoederen worden voortdurend bepaald bij wereldsche dingen, en wij vergeten dat het Evangelie praktisch is, en aangewend moest worden in alle dingen, tijdelijk zoowel als geestelijk. Het groote gebod is „Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”. Er was een tijd waarin het volk op de aarde, in zekere mate, moest afhangen van de weinige leiders om hun denken te doen; maar die tijd is lang voorbij. Wij moesten voor onszelf denken, en de talenten geëruken die God ons gegeven heeft, anders kunnen wij niet verwachten Zijn Geest in ons bezit te houden.

Als het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Paarl van Groote Waarde door en door bestudeerd worden in het zendingsveld, door de ouderlingen, zooals het met den Bijbel geschiedt, dan zou er, naar mijn oordeel, meer goed gedaan worden. Toen de eerste ouderlingen in deze bedeeeling heengingen om het Evangelie te prediken — toen iets nieuws onder het volk — namen zij verscheidene exemplaren

van het Boek van Mormon met zich mede, en waar zich de gelegenheid voordeed, lieten zij exemplaren achter in de woningen van het volk, met dien verstande dat zij na een week of twee hen weer zouden bezoeken. Wat was het gevolg? Honderden werden door zijne leeringen bekeerd en ontvingen eene getuigenis van zijne waarheid, zooals hun beloofd wordt in het boek (Moroni 10 : 4).

Het is een feit dat een tamelijk groot aantal van de eerste ouderlingen eene getuigenis ontvingen van de waarheid, en dat sommigen gedoopt werden vóór de organisatie van de Kerk, 6 April 1830. Natuurlijk waren zij met ijver vervuld en verlangend om onmiddellijk uit te gaan om deze dingen aan de wereld bekend te maken, voordat zij het Priesterschap ontvangen hadden en begiftigd waren met macht uit de hoogte; maar de Heere hield hen tegen door hun te vertellen een weinig langer te wachten, totdat zij Zijne rots zouden hebben, Zijne Kerk en Zijn Evangelie, opdat zij met zekerheid Zijne leer zouden kennen: „Zoekt niet mijne woorden bekend te maken, maar zoekt eerst mijne woorden te verkrijgen, en dan zal uwe tong losgemaakt worden; alsdan, zoo gij het verlangt, zult gij mijnen geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods tot het overtuigen der menschen; maar houdt u nu stil, bestudeert mijn woord hetwelk voortgegaan is onder de menschenkinderen en bestudeert ook mijn woord hetwelk voort zal komen onder de menschenkinderen, of dat hetwelk nu vertaald wordt, ja totdat gij verkregen hebt alles wat ik aan de menschenkinderen in dit geslacht schenken zal, en dan zullen alle andere dingen daaraan toegevoegd worden”. Toen de Kerk ten laatste opgericht was, en de ouderlingen hunne opdracht ontvingen om heen te gaan om het Evangelie te prediken, gebood de Heere hun dat zij zich zouden bepalen bij de eerste beginselen des Evangelies, welke in den Bijbel en het Boek van Mormon zijn, waarin de volheid des Evangelies is. (Afd. 42 : 12).

Hieruit zien wij dat zij geboden werden niet uit te gaan zonder een grondige kennis van de boeken en de openbaringen die zij hadden ontvangen. Het doel dat de Heere beoogde met het aan het licht brengen van het Nephitische verslag was, dat de „volheid des Evangelies”, die het bevatte, aan de wereld zou gegeven worden. De Heere gebood den ouderlingen in die dagen de pas geopenbaarde waarheden in het zendelingswerk te gebruiken, en nooit heeft hij na dien tijd anders voorgeschreven.

In latere jaren hebben onze ouderlingen meer vertrouwd op den Bijbel om de waarheid des Evangelies te bevestigen, en in zekere mate is het Boek van Mormon veronachtzaamd geworden in het zendingsveld. Wij hebben het feit uit het oog verloren dat God gezegd heeft, door zijnen profeet, dat het Boek van Mormon een getuige zijn zou van de waarheid van den Bijbel en de waarheden van den Bijbel zou bevestigen (1 Nephi 13). Dit verzuim aan onze zijde deed een dominee aan zijne medearbeiders den raad geven niet met de „Mormoonsche” ouderlingen

te redeneeren uit den Bijbel, maar „hun eigen kerkwerken” te bestudeeren, en de verschillende leerpunten, daarin vervat, te bespreken, want onze ouderlingen waren niet bekend met hun eigen boeken. Ik herinner mij eveneens eene opmerking, in mijn bijzijn gemaakt door een van onze zendelingen die, na eene zending in de wereld volbracht te hebben, zeide: „Als ik weer op zending zou gaan, zou ik alle boeken tehuis laten behalve mijn Nieuwe Testament. want dat is alles wat wij noodig hebben in het zendingsveld, want het is alles wat het volk aannemen wil. Het volk wil het Boek van Mormon niet aannemen, en wij moeten hen op hun eigen terrein ontmoeten”. De dwaasheid hiervan werd duidelijk aangetoond door andere zendelingen die hun tijd bijna uitsluitend met het Nieuwe Testament doorgebracht hadden, en die, toen zij geroepen werden de waarheden in het Boek van Mormon te verdedigen, totaal faalden. Ik weet dat deze verslagen met heel veel nut in het zendingsveld kunnen gebruikt worden, en dat de oprechten van hart even gewillig een waarheid van de Leer en Verbonden of van het Boek van Mormon zullen ontvangen, als van den Bijbel. Als een persoon de waarheid niet hebben wil, zal het bewijs in den Bijbel, dat men moge bijbrengen, terwijl het hem tot stilzwijgen brengt, zijne toestand niet veranderen of hem de waarheid doen ontvangen. Het is de Geest van God, bij slot van rekening, welke de verandering in de menschelijke ziel werkt.

Een andere bewijsgrond die ik heb hooren aanvoeren tegen het gebruik in het zendingsveld van de verslagen door den Profeet Joseph Smith geopenbaard, is dat de ouderlingen waarschijnlijk op de straten en op andere plaatsen moeten prediken voor vreemdelingen, en, door teksten uit deze boeken aan te halen, denkende dat ze in den Bijbel stonden, zich bespottig op den hals zouden halen. Deze bewijsgrond is zoo dwaas dat men zich afvraagt hoe iemand hem durft aan te voeren. Zelden maakt een ouderling zulk een vergissing; en als het al gebeurde met betrekking tot deze verslagen, zou hij niet even waarschijnlijk iets van een Boek in den Bijbel kunnen aanhalen en een ander noemen? De moeilijkheid is, dat er niet genoeg van deze verslagen aangehaald wordt en dat ze niet genoeg gebruikt worden. Ik geloof stellig dat een grondiger en stelselmatiger studie dier boeken den ouderling een beter begrip van het Evangelie geven zou; derhalve zou hij beter in staat zijn het Evangelie te prediken, te leeren en te verdedigen in de wereld dan de man die geheel van den Bijbel afhangt wat zijne kennis betreft; want vele beginselen van het Evangelie zijn ietwat duister in den Bijbel, omdat de kostelijkste deelen weggenomen zijn en klaar en duidelijk uiteengezet worden in de andere verslagen. En wordt aan de andere hand, geen waarheidsbeginsel in den Bijbel geleerd dat niet zoo duidelijk, en zoo krachtig geschraagd en geleerd wordt in het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en de Paarl van Grootte Waarde.

In iedere bedeeling van het Evangelie heeft God gesproken tot zijne kinderen en heeft hun geboden gegeven, die geschikt waren voor hun tijd en omstandigheden. De Paarl van Groote Waarde bevat het Evangelie, zooals het geopenbaard werd aan Adam, Enoch, Noach en aan Abraham. Het Oude Testament is het verslag van de aan oud Israëel gegeven openbaringen. Het nieuwe Testament is een verslag van de herstelling des Evangelies, in de bedeeling van den meridaan des tijds, en van de bediening van Christus. Het Boek van Mormon bevat de openbaringen, aan het zaad van Jozef in Amerika gegeven, en eveneens een verslag van de Jaredieten; en in onze dagen — de bedeeling van van de Volheid der Tijden — heeft God wederom gesproken, en wij hebben zijne geboden in de Leer en Verbonden. Geen van deze boeken kan afgedankt worden; zij bevatten allemaal licht en waarheid, en stemmen allemaal in leer overeen. Wij moeten van al die boeken eene kennis hebben opdat wij het evangelie behoorlijk mogen prediken. Enkele van de groote waarheden welke ons geopenbaard zijn in deze boeken kunnen hier vermeld worden:

In den Paarl van Groote Waarde wordt ons een kennis gegeven van ons voorbestaan, en wij leeren dat in dien staat sommigen edeler waren dan anderen; daar vandaan ontstonden Gods heerschers. Ons wordt geleerd dat hetzelfde Evangelie dat wij hebben ontvangen geleerd werd aan Adam, en dat Adam en zijne nakomelingen gedoopt werden en den Heiligen Geest ontvingen; dat Christus de wetgever was — de Koning van Zion — in die dagen; wij ontvangen de profetiën van Enoch en vernemen de ten-hemel-opneming van zijne stad; waarom het offeren ingesteld werd; van de bestemming der aarde en hare inwoners.

In het Boek van Mormon wordt ons het verslag van Jozef geopenbaard; wij vernemen dat zijne afstammelingen het land van Amerika als hunne erfenis ontvingen; dat de Nephieten de „andere schapen” waren van het huis Israëls, besproken door onzen Heiland; dat Christus het westelijk vasteland bezocht en het Evangelie vestigde onder de Nephieten; dat God eene kolonie uit Azië leidde ten tijde van de taalverwarring, volgens zijn gebod; wij vernemen dat het Nieuw Jeruzalem op het land van Amerika een land is dat alle andere landen overtreft; ons wordt verteld waarom Adam viel; en het doel van ons bestaan in dit leven, en onze bestemming; dat het een gruwel is in de oogen van God kleine kinderen te doopen; en het openbaart ons de profetie van Jozef, den zoon van Jakob.

In de Leer en Verbonden wordt ons de geschiedenis van het Priesterschap geopenbaard; ons wordt geleerd waar het Nieuw Jeruzalem gebouwd zal worden; de leer van den Doop voor de Dooden, en het gebruik van tempelen; dat de stof-elementen eeuwig zijn; de betekenis van het „eeuwig oordeel”; de eeuwigheid van het huwelijksverbond; dat waarheid en intelligentie niet geschapen noch gemaakt werden;

ons wordt het land geopenbaard waar Adam leefde; de vereenigde orde en de aard van den tweeden dood.

Dit zijn maar enkele van de vele waarheden welke deze verslagen bevatten, die in het verhaal van den Bijbel inderdaad vaag zijn, zoo ze al geleerd worden. God heeft ons deze verslagen gegeven en heeft ons geboden ze te onderzoeken en te peinzen over de daarin vervatte leeringen, opdat wij nader tot hem mogen komen, van zijne wegen leeren en des te beter zijne geboden onderhouden. Het is ons een voorrecht „het grootere gedeelte des woords” te ontvangen, totdat het ons gegeven wordt de verborgenheden Gods te weten, totdat wij ze ten volle weten. Als wij geen voordeel trekken uit de aangeboden gelegenheden, loopen wij gevaar omgevoerd te worden door de list van Satan, of de sluwheid van goddelooze menschen die op de loer liggen om te verleiden.

BIJ DEN DOOP.

Hebt Gij de schande, o Heer veracht
En 't kruis voor mij verduurd?
En in Uw bloed mij 't heil gebracht
Dat eeuwig, eeuwig duurt?

En zou ik mij dan schamen, Heer?
Te doen naar Uw gebod;
Nog vragen naar der menschen eer?
Nog weiflen bij hun spot?

Mijn Jezus, Gij zijt voorgegaan
In Kanan's breeden vloed;
Gij wijst mij door Uw voorbeeld aan
De wegen voor mijn voet.

Gedoopt te zijn in Uwen dood,
Begraven naar Uw Woord,
Is Jezus, wat uw mond gebod,
En wat mijn hart bekoort.

Want menschengunst en menscheneer,
Heeft niet mijn ziel gered.
En menschenvond en menschenleer
Is niet Uw volk tot Wet.

KWAADSPREKEN.

Men verhaalt van den dichter Victor Hugo, dat aan zijn tafel, waaraan hij steeds goed vrienden en kennissen noodde, een eikenhouten leuningstoel stond, waarop niemand mocht zitten. Die stoel bleef ledig staan tusschen de andere bezette zetels en op de rugleuning las men het opschrift: „De afwezigen zijn hier!”

Men heeft vaak met die „gril” van den dichter gespot en die aan „bijgeloof” toegeschreven. Maar ligt niet de ware, de diepe beteekenis meer voor de hand?

Zou het niet goed zijn als aan elke tafel, in elke vergadering zulk een stoel stond met de vermaning: „De afwezigen zijn hier”.

Misschien zou er dan menig kwaadsprekend woord, menige laster, menig liefdeloos oordeel ongesproken blijven. Want de afwezigen zijn werkelijk tegenwoordig, in zooverre zij werkelijk nog leven. Zij worden getroffen door elk boos woord, elken tegen hen uitgestrooiden laster. Zij krijgen dit alles te gevoelen; is het heden niet, dan toch morgen. Want gelijk elk woord van goedheid en liefde over afwezigen, zij 't ook na velerlei omzwervingen, zegenrijke vruchten draagt, zoo ook kan het booze woord, eenmaal uitgesproken, niet sterven. Al wordt het niet terstond verder verteld, het is er toch. Het blijft in de lucht hangen en drijft rond als een giftige ziektekiem, welke onheil sticht in of door dengene, die ze inademt.

Al het kwaad, dat wij spreken van onze afwezige medemenschen, verdicht zich langzamerhand in den een of anderen vorm, wordt een daad en wekt verdriet.

Zij, wien het aangaat, zijn aanwezig, dat is binnen bereik van het leed, hetwelk door kwaadspreken kan worden veroorzaakt.

En wie het niet uit zichzelf weet, dat van menschen, die afwezig zijn, even weinig kwaad moet worden gezegd alsof zij aanwezig waren, die zal wel doen de stoelen in zijn eetkamer of zijn salon te voorzien van het opschrift: „De afwezigen zijn hier!”

Het is eer voor eenen man, van twist af te blijven, maar ieder dwaas zal er zich in mengen.

SALOMO.

Die zich slap aanstelt in zijn werk, die is een broeder van een doorbrenger.

SALOMO.

Gerechtigheid verhoogt een volk; maar de zonde is eene schandvlek der natiën.

SALOMO.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WERKEN.

Werken en denken en leeren is leven:
Wie hier niet werkt, is zijn plekjen op aard',
Wie daar niet denkt, is het leven niet waard,
En om te leeren is 't leven gegeven!
Leeren en leeren is de eeuwige taak,
Die noch de knaap, noch de grijsaard verzaak'.

DE GÉNESTET.

Overal waar de menschelijke strijd om het bestaan gestreden wordt, daar hoort men het eeuwige lied van den arbeid. Het gonzen van stoomketels, het rusteloos draaien van vliegwiel, het hijgen en stompen van locomotieven, kortom het gansche machinegerommel van onzen tijd vereenigt zich met het geluid dat het gereedschap van millioenen handwerkers maakt: werk! werk!! werk!!! De ondervinding der vervlogen eeuwen heeft geleerd, dat er niets beter is voor geest en lichaam dan geregeld arbeiden. Misschien verkondigt geen spreekwoord meer waarheid dan het kernachtige „Rust roest.” „Gezegend werk!” roept een schrijver uit, „zoo gij ooit een vloek van God waart, wat moet dan Zijn zegen zijn.”

Wanneer men met betrekking tot de zaligheid, waarop allen hopen die den Heere Jezus Christus als hun Verlosser erkennen, spreekt van werken die de mensch doen moet, dan komt over sommigen eene huivering. Die zaligheid, zeggen zij, is louter genade. En hierin hebben zij gelijk. Zooals Paulus zegt: „Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme.” Maar de theorie die zegt dat het geloof volstrekt geen werken toelaat, kan den toets der kritiek niet doorstaan. Hoe verpletterend voor die leer zijn toch de woorden van Jacobus (2: 17): „Het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zich zelve dood.” Klaarblijkelijk spraken de beide genoemde evangeliëdienaars over verschillende werken. Leest men de zendbrieven van den Heidenapostel nauwkeurig, dan zal men ontdekken dat hij dit punt menigmaal trachtte duidelijk te maken: de wet van Mozes maakt ons niet zalig, maar het geloof in Christus. Waarom hij zegt (Rom. 3: 28): „Wij besluiten dan, dat de mensch door het *geloof* gerechtvaardigd wordt, zonder de *werken der wet*.” En op eene andere plaats (Gal. 2: 16): „Doch wetende, dat de mensch niet gerechtvaardigd wordt uit de *werken der wet*, maar door het *geloof* van Jezus Christus, zoo hebben wij ook in Christus Jezus

geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het *geloof* van Christus, en niet uit de *werken der wet*; daarom dat uit de *werken der wet* geen vleesch zal gerechtvaardigd worden." Waar Paulus dus de *werken* veroordeelt, bedoelt hij geenszins de *geloofswerken*, want die moeten juist het geloof levend maken. Voor hen die meenen dat deze Apostel geleerd heeft dat men geen goede werken kan of mag doen, halen wij nog de volgende teksten aan: Betoon u zelve in alles een voorbeeld van *goede werken*" (Tit. 2 : 7). „Dit is een getrouw woord, en deze dingen wil ik, dat gij ernstiglijk bevestigt, opdat degenen die aan God gelooven, zorg dragen, om *goede werken* voor te staan: deze dingen zijn het, die goed en nuttig zijn den menschen" (Tit. 3 : 8). „En laat ons op elkander acht nemen tot opscherping der liefde en der *goede werken*" (Hebr. 10 : 24).

Sommigen meenen dat louter gelooven in Christus (waarmede ze dan bedoelen, louter erkennen of belijden, dat Hij de Zaligmaker is) voldoende is. En zij meenen die bewering met de woorden van den Heiland zelf te kunnen staven: „Zij zeiden dan tot hem: Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken? Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in hem, dien Hij gezonden heeft" (Joh. 6 : 28 en 29). Het is onredelijk te gelooven, dat de apostelen Paulus en Jacobus, die beiden dienstknachten van den Verlosser waren, iets anders zullen geleerd hebben dan hun Meester. De leer van geloof met goede werken is nòch bij Paulus ontstaan nòch bij Jacobus, maar is door den Heiland verkondigd voordat Zijne discipelen predikten en zendbrieven schreven. Men leze slechts vers 12 van Johannes 14: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden: *die in mij glooft, de werken, die ik doe, zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze*: want ik ga heen tot mijnen Vader" en vers 15: „Indien gij mij lief hebt, zoo bewaart mijne geboden."

„Gezonde arbeid staalt de spieren." Ons gansche lichaam zou verslappen als het nooit eenig werk deed. En dit is niet minder waar met betrekking tot het geestelijk leven. Het pittige „Arbeid adelt" is een ceuwige waarheid. Hoe schandelijk klinkt het gezegde „Het werken is voor de dommen", welke woorden stellig haar oorsprong hadden bij een luiaard. De leugenachtigheid dier uitdrukking is duidelijk aan ieder redelijk mensch, en wordt treffend helder aangetoond door deze woorden van den Heiland (Joh. 5 : 17): „Mijn Vader werkt tot nu toe, en ik werk ook." Deze tekst zal ieder waar volgeling des Heeren aandrijven, dat voorbeeld te volgen. Hij die beweert geloof te hebben zal dit door zijn daden toonen, met hoeveel bezwaren dit ook gepaard ga. Wanneer wij ons met hart en ziel op het een of ander eerlijk werk toeleggen, maatschappelijk of geestelijk, zal er zegen op rusten. Uit het vierde hoofdstuk van Nehemia is een goede les te putten. De Joden wilden Jeruzalems muur, die verwoest was geworden, weer opbouwen. Toen zij bezig waren werden de bouwlieden bespot door de Heidenen. „Wat doen die aamechtige Joden!?" „Al is het, dat zij bouwen, zoo

er een vos opkwame, hij zou hunnen steenen muur wel verscheuren!" Zoo klonken de stekelige uitroepen. De Joden arbeidden echter onvermoeid door, zoodat de Profeet ten laatste zeggen kon: „wij bouwden den muur, zoodat de gansche muur samengevoegd werd tot zijne helft toe: *want het hart des volks was om te werken.*” Op die wijze kan men dus slagen. Werk! snorren de stoommachines, werk! ratelen de voertuigen. In werkplaatsen, winkels, magazijnen, kantoren, bureau's, scholen, overal is het gedruisch van den dag: werk! werk!! werk!!! Wèl hem die van de gelegenheid gebruik maakt „zoolang het dag is,” want „de nacht komt, wanneer niemand werken kan.”

I. K.

REDEVOERING,

door Ouderling BRIGHAM H. ROBERTS gehouden in de jaarlijksche Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City,

3 April 1904.

(*Vervolg van bladzijde 175*).

Wij brengen dan deze waarheid aan de wereld, de waarheid van het eeuwige bestaan van 's menschen intelligentie. En wat zal de zedelijke uitwerking der aankondiging van zulk een leer zijn? Een geestelijke ontwaking. Wij hadden niet geweten, noch hadden onze vaders geweten, eer het Gode behaagde het te openbaren, waar 's menschen oorsprong was; maar nu beginnen wij 's menschen gewicht in de wereld te erkennen. Wij beginnen te beseffen, dat zijne intelligentie, de geest, bestaat op hetzelfde beginsel waarop God bestaat. Wij spreken van God als een zelf-bestaand wezen, en die leer is waar. De Profeet Joseph Smith leerde dat de mensch eveneens een zelf-bestaand wezen was, van denzelfden aard als zijn Vader. Ik zeg dat de zedelijke uitwerking van die waarheid een geestelijke opwekking wezen zal, waarvan de gelijke niet bekend is geworden in de vervlogen eeuwen.

Met genoegen hoorde ik de hoopvolle mededeelingen in de woorden van onzen Broeder Lyman, die wij met evenveel blijdschap hier zien als hij ons, en het is met open harten en armen, dat wij zijn terugkeer begroeten. Na zoo getrouw en onwrikbaar te zijn geweest als hij in den vreemde geweest is, keert hij nu tot ons terug, en wij heeten hem hartelijk welkom in deze algemeene conferentie. Laat mij uw woordvoerder zijn om tot hem te zeggen: Welkom, Broeder Lyman! Ik zeg, met genoegen vernam ik de hoopvolle mededeeling in zijne woorden aangaande het aannemen van dit volk en hunne leerstellingen door de wereld. Vele tien-duizenden zullen deze waarheden nog ontvangen, misschien niet onmiddellijk uit uwe handen noch uit de mijne; maar alreeds als gist in maten meels, werken deze beginselen, en er breekt licht voort

op de intelligentie van de menschen-kinderen, en zij zullen deze onze groote grondwaarheden nog vatten, of direct of indirect, en zoo zal dit werk zich zijn weg banen onder de natiën der aarde, totdat de kinderen van onzen Vader (want al de inwoners der aarde zijn Zijne kinderen zoowel als wij) deze waarheden zullen vatten, en ten laatste gebracht worden tot het ontvangen eener volheid van het Evangelie van Jezus Christus.

Ik heb het Mormonisme lief. Ik heb het lief omdat het waar is — omdat het de volheid der waarheid is. En dan verheug ik mij in zijne grootheid, in zijn verhevenheid. Ik heb zijn geest van onbekrompenheid lief, zooals die hier geopenbaard is geworden in de woorden van de broederen in deze conferentie. Ik heb het lief omdat zijne wortelen diep in de groote dingen Gods loopen, en het is als een goed geplante boom, dien de winden, welke hem aanvallen, slechts helpen om zijne wortel dieper in den grond te drijven, zich verder spreidende naar rechts en links, zichzelf vestigende als een boom door God geplant, onder welks vriendelijke takken plaats is voor allen die willen komen; en welks bladeren voldoende zijn tot genezing der natiën.

Het Mormonisme heeft een woord van hoop voor het verspreide Israël; het heeft een woord van hoop voor den armen, rondolenden Lamanië, den gevallen zoon van edele vaders, het ontaarde overblijfsel van een eenmaal luisterrijk volk. De Gentiles, in hunnen trots, zien op hem neer en verachten hem. Zij denken dat hij haastig toegemoet loopt wat zij beschouwen als totale ondergang. Maar wij houden hunnen hoonenden glimlach tegen door het woord Gods te verkondigen, dat er hoop is zelfs voor dit oogenschijnlijk hulpeloos ras, en Laman zal nog herdacht worden door den Heere; Hij is onder verbond dit te doen. De vaders van ouds baden ten behoeve van hunne nakomelingschap, en God hoorde en beloofde, en de kinderen zullen nog gezegend worden.

Wij hebben ook een woord van hoop voor Juda, de verschoppeling, het eene volk waartegen iedereen de hand opgeheven heeft, en die vervolgd zijn geworden in vervolgen eeuwen, en nu vervolgd worden door degenen die voorgeven volgelingen van Jezus Christus te zijn, die zelf van ditzelfde Joodsche ras was. Schijnt het niet vreemd dat degenen die den naam van Christus op zich genomen hebben, de bitterste vervolgers van zijn ras zouden zijn! Maar wij hebben een woord van hoop voor Juda. Wij zijn van God goautoriseerd om tot onze Joodsche broederen te zeggen, dat Jeruzalem verlost zal worden; dat uw volk nog zijnen voet zal zetten in het land van belofte; dat God uwen Staat zal bewaren, en ten laatste, in eene kostelijke tentoonspreiding van macht en heerlijkheid, u verlossen zal uit de natiën die u nu verdrukken.

Wij hebben een waarschuwingswoord voor de Gentile-rassen op dit beloofde land der westelijke wereld. Eert den God van dit land, zegt ons Boek van Mormon. Indien gij Hem niet eert, maar uwe harten

tegen Hem verhardt, hoe groot onze liefde voor u ook moge zijn, dan is de waarschuwing van God, dat indien gij niet eert den God van dit land, die is Jezus Christus, gij uw lot moogt lezen in de rampspoeden die de vroegere natiën ondervonden hebben, die in trots en wereldsche heerlijkheid eenmaal dit land bezaten van het noorden tot het zuiden zooals gij nu. Maar wij zullen niet twifelen, maar hopen voor u, dat gij zult eeren den God des lands — Jezus Christus. Wij zullen vrede verkondigen, en de vreedzame dingen van Gods koninkrijk. Wij inviteeren alle menschen en sporen hen aan deze beginselen van goddelijke waarheid aan te nemen, welke zoo beladen zijn met kennis en met hoop-gevend leven, en zoo kostelijk in de bediening van 's menschen heerlijkheid. De Heere zegene u in den naam van Jezus. Amen.

Annual Conference Report.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Een onzer lezers vraagt ons om eene inlichting over twee schriftuurplaatsen, die oogenschijnlijk met elkander in tegenspraak zijn. Wij laten ze hier volgen. De cursief gedrukte woorden had hij onderstreept.

„En Johannes antwoordde hem, zeggende: Meester! wij hebben eenen gezien, die de duivelen uitwierp in uwen naam, welke ons niet volgt; en wij hebben het hem verboden, omdat hij ons niet volgt. Doch Jezus zeide: Verbiedt hem niet: want er is *niemand*, die eene kracht doen zal in mijnen naam, en haastelijk van mij zal kunnen *kwaliijk* spreken” (Mark 9 : 38, 39).

„*Velen* zullen te dien dage tot mij zeggen: Heere! Heere! hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u *nooit* gekend; gaat weg van mij, gij, die de ongerechtigheid werkt” (Matt. 7 : 22, 23).

De moeilijkheid schijnt voor den vrager te liggen in het feit, dat teekendoeners „in den naam des Heeren”, die Christus niet volgen en ook niet door hem verboden worden, eenmaal moeten hooren dat de Heere hen „nooit gekend” heeft. Toen de Heiland over deze dingen sprak, was hij bezig duidelijk te maken hoe men in het koninkrijk der hemelen komen kan. Hij zeide (vers 21): „Niet een iegelijk die tot mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar *die daar doet den wil mijns Vaders*, die in de hemelen is.” Het is bekend, dat het de wil des Vaders is dat al de beginselen van het Evangelie Zijns Zoons nageleefd worden in oprechtheid en bekrachtigd door bevoegde autoriteit. Velen die zich daaraan niet onderworpen hebben, zullen zich er op beroepen, dat ze teekenen en krachten gedaan hebben, meenende dat die dingen hun aanspraak geven op het burgerschap des koninkrijks. Maar zal Christus afwijken van zijne voorschriften, alleen omdat die personen „iets goeds” gedaan hebben, met welk oogmerk dan ook? Geenszins. Zijne wetten zijn zoo onbewegelijk als de Rots der eeuwigheid.

Hoeveel honderden menschen zijn er, die niet aan al die wetten willen gehoorzamen en die toch zijne leeringen ten deele naleven. Zal dat hun 'et burgerschap geven? Volstrekt niet. Nochtans zullen zij „hunnen loon geenszins verliezen,” zelfs al geven zij den discipelen slechts een beker water te drinken „in zijnen naam.” Het uitwerpen van duivelen in den naam van Christus kon aan Zijnen naam geen schade doen. Kon iemand, die dit deed zonder het volle evangelie te prediken, echter kwalijk spreken van Christus? Neen, want dan sprak hij kwalijk van de kracht waardoor hij beweerde te werken. De man dien Johannes gezien had predikte dus, bij slot van rekening, Christus, zij het dan ook „niet zuiver.” Zooals Paulus schrijft (Filip. 1:15—18): „Sommigen prediken ook wel Christus door nijd en twist, maar sommigen ook door goedwilligheid. Genen verkondigen wel Christus uit twisting, *niet zuiver* * * * Doch deze uit liefde. * * * Wat dan? *Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een deksel, hetzij in der waarheid verkondigd; en daarin verblijd ik mij.*”

De macht om „teekenen” te doen berust niet alleen bij de bevoegde dienstknechten van Christus. De Heere laat den antichrist toe, om te verleiden „naar de werking des Satans, in alle kracht, en teekenen, en wonderen der leugen” (2 Thess. 2) en eveneens dat duivelen teekenen doen (Openb. 16:14). Een schrijver zegt: „Om ons tot ons nadeel te winnen, vertellen de werktuigen der duisternis ons waarheden — winnen ons met eerlijke beuzelingen, om ons te misleiden in de grootste gevolgen.” Het doen van teekenen is dus niet altijd een bewijs van de goddelijke zending van hem die ze doet. Johannes de Dooper deed geen teeken (Joh. 10:41). Simon de tovenaer had teekenengedaan ofschoon hij geen deel noch lot in de dingen Gods had. „Dien God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods” (Joh. 3:34). Dit is de beste toetssteen. „Maar wacht u van de valsche profeten *dewelke in schaapskleederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven*” (Joh. 7:15).

LIEFDE'S EERSTE OVERWINNING.

En Adam is niet verleid geworden; maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest”. (I Tim. 2:14.)

De zon was weggegaan uit 't wolkloos blauw —
Toch was het middag pas. Iets kils was in de lucht —
Toch lag de zomerwarmte over 't gansche land.
De schoonheid van den Hof — zijn kleurenpracht
Werd eene vlek; en 't zoet natuurmuziek
Veranderde in geschrei en droevig wee-geklaag.
En Adam zwierf door 't zuchtende geboomt',
Een vreemd gevoelen golfde er door zijn ziel,
Hetwelk zijn hart met bittere pijn vervulde.
Verwarring heerschte in zijn verstoord gemoed.

Hij wist niet wat hij denken, zeggen, doen moest —
Want Eva was gevallen! Satan had de vrouw
Bedrogen, haar, hem door den Heer gebracht
Om zijne hulp te zijn. Zij was verleid —
Had van 't verboden ooft gegeten,
En door die hand'ling op haar hoofd gebracht
Den vloek die, zoo zei God, de zonde volgen zou.

De dierbre Eva was gevallen!
Nu was er sterfelijkheid in hare adren:
Dra zou men ziekte zien. Een bannelinge
Zoude zij voortaan zijn, en uitgedreven worden
Uit Eden's lieflijk oord, om rond te wandlen in
Een zondewereld, om den duivel te ontmoeten, en
Alleen te worstlen met zijn sluwe kunsten!
Alleen? Ach, ja, alleen! Hij kon niet met
Haar medegaan; want hij was nog onsterf'lijk; en
Onsterf'lijkheid kon niet met sterf'lijkheid
Als echtgenooten saamverbonden worden!

Toch was Eva de Zijne, zijn enkle hulpe — vrouw.
Bij die gedachte ging zijn harte tot haar uit
In teedre liefd'. En wederom zag hij
Die lieve vorm die God hem had gebracht
Dien dag. Hij zag dien glimlach, zoo
Beschroomd en zoo gelukkig toch,
Dien zij hem had gegeven; gedacht toen hoe
Hij in haar oogen had gestaard, en toen een licht
Gezien had in die heldre diepten, hetwelk in
Zijn harte scheen, en 't gloeien deed van vreugd.
Haar zachte, zoete stem was hem muziek die hij
Nog niet gehoord had van het vogelkoor in Eden;
En toen zij hare hand, bedeest, lei in de zijne,
Deed 't zijn ontwaakte ziel van vreugde trillen.
Hoe had hij God gedankt voor zulk een gave!
En hoe had God hen saam gezegend, en met hen
Gesproken, als zij wandelden door 't groen
Van Eden! 't Leven was een ommegang van vreugd
En lof en liefd'.

Maar nu, maar nu, het scheen
Dat 't hart hem breken zou! Hij kon niet, wilde niet
Haar laten gaan, alleen, naar leed en dood.
Want was zij niet zijn vrouw? De Heere had de twee
Als één gemaakt; en nu, nu been van been
En vleesch van vleesch te scheiden, dat was meer
Dan Adam in zijn harte kon verstaan.

En Eden's schoonste bloemen stonden om den man,
De zoetste geuren zweefden op den wind,
Die zachtkens woei door Edens heilig woud.
De vooglen zongen liedren, allerzoetst;

Toch scheen die groote nieuwe levensvolle wereld
Hem nu toe als een droeve ledigheid;
En Adam zag noch hoorde in zijn moeiten,
Want al ziju zinnen wachtten op
Die ééne opperste ontroering in zijn hart.

Toen peinsde Adam over Godes woorden;
En hoe hij in dit zijn beproevingsuur toch nog
Gods wil kon doen en toch nog trouw zijn aan
Haar die, had God gezegd, met hem zou zijn.
De eerste groote wet klonk helder in zijn oor:
„Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u!”
Toch kon dit niet geschiên tenzij ook hij
Van de verboden vrucht nam, die in zich
De zaden had van zonde, wee en dood.
Schoon Eden was het zijne nog. Hij kon
Genieten van het leven van gemak
En wand'len in den glimlach Gods
Zijn dagen lang.

En Eva buiten?

Toen was het dat de machten van de Liefde,
Die alles, alles overwinnen, kwamen
Uit hunne woning in de eeuw'ge sfeeren,
En zich vereenigden in deze nieuwste wereld.
Toen brak de eeuw'ge bron der Liefde open
En stroomde in Adam's hart Hij spoedde zich naar Eva,
N.m van 't verboden ooft; en werd toen uitgedreven
Met haar in eene wereld, gevallen en vervloekt
Door zijne zelfbewuste daad.

NEPHI ANDERSON, in de *Mill. Star*.

Vindt men heden menig „isme”
Op het oppervlak der aard,
Van dat groote aantal is me
't *Mormonisme* 't meeste waard.

I. K.

I N H O U D:

Onze Standaard-Kerkwerken	Blz. 185	Redevoering van Ouderling Roberts	Blz. 195
Bij den Doop	„ 191	Vragen en Antwoorden	„ 197
Kwaadspreken	„ 193	Liefde's eerste Overwinning	„ 198
Werken	„ 193		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.